

щината. А пжк децата... по шест, седем всяка година кржщвки у дядови Дичови! Е, то така е! Господ кога дава, а он те и не пита, ни от кое си село, ни чий си син, дава си, па си мжлчи (стр. 2, т. 1).

Дядо Дичо, 83-годишен, но още боджр старец, е глава на задругата. За всяка по-важна работа той се допитва до баба Стана, снаха от по-стария му брат Лазар, Бог да го прости! и до чичо Тасо, пржв дядо Дичов син, който наближава шестдесетата си година. Любопитно е да се отбележи този олигархичен прирцип, вжрху който почива властта в задругата като социална единица, а особено да се изтжкне относителното равноправие на жената в стопанския живот на задругата. В тоя вид сложно семейство всичко почива вжрху строгата патриархалност на нравите и вжрху една блага и разумна дисциплина. Иерархическата стжлба тук строго се спазва, но подчинеността не се схваща като гнет от по-силния над по-слабия, а като доброволно сжгласие за ред и обща, взаимна солидарност. „Седали се на софра, най-най-напред ще седне дедо Дичо, а една от снахите ще му подложи вжзглавница, да го не убива, да му е меко;... до дядо Дичо, отдесно, после ще седне баба Стана, па чак след нея ще седне отлево чичо Тасо“—третия член от тоя своеобразен триумвират. „Като седнат тримата, тогава ще наседат другите мжже — все по ред, по години. Жените, момчурлачетата... както и дечурлигата, никой не седа на сжщата софра. Они си седат башка, чак като приредат софрата на старите и мжжете. По некой пжт само приседва и стрика Пжрва, стопанката на чичо Тасо, ама и това редко-редко“ (стр. 4). Най-често тя наглежда снахите, чиято работа е да редят софрата, да носят ястията и т. н. „Всека от снахите, под командата на стрина Пжрва, си знае работата за целата седмица. Пжрвата снаха взема работата на втората, втората — оная на третата снаха и така се менят, та хем да не им омржзне все едно и сжщо, хем никоя да не се оплаче, че вжрши най-тежката работа.“ (стр. 4). Тжй всичко добре е наредено у дядови Дичови, че всичко вжрви „като че е с масло мазано“. И не само ред и трудолюбие отличават дядо Дичовата задруга, а и откжм честта е примерна. У Дичовата задруга всяко едно на друго блага дума ще каже, едно на друго икрам гледа, младо на старо лажрдия не отвржща, женско на мжжко пжт не минава, едно друго у всичко отменява, едно за друго мре! Па весели, весели, Боже сполай ти, да ми се не нагледаш!“ (стр. 5). Момите и булките им хем работят, пеят, а момците, каквато полсна работа и да вжршат, все си подсвиркват, „а некои от тех,